

vlast imao i trogirski biskup u Bosoljini, a imao je dio od globa, koje su njegovi kmetovi općini plaćali za razne prestupke.

No i Kaštelani su imali neke povlastice. Svako selo biralo je svoga harambašu, koji je biran doživotno, a u potrebi bio je on i vojni zapovjednik. Svaki je kaštel birao po dva suca, jednoga za suđenje krivaca, drugoga za upravu bratovštine. Kaštelani su mogli držati po dva žrvnja za žito bez ikakve daće. Žito, što bi im preostalo za prehranu, morali su donositi u grad, a vino su mogli potrošiti. Klaonice su mogli imati, ali uz običajnu naplatu carine. Na turskoj granici dozvoljena im je bila sječa drva i izvažanje u Mletke. Oružje i poljodjelsko oruđe vjerovnik im nije mogao oduzeti. Stanovnici trogirskih kaštela imali su patronatsko pravo biranja nadarbenika crkve Stomorije i sv. Ivana Birnja, a to je bio sigurno ostatak prava njihovih preda, koji su prije zidanja kaštela stanovali pod Kozjakom i sami birali svoje župnike.

Život u Kaštelima nije bio najbolji. Uvijek u strahu i borbi s Turčinom, uvijek u borbi sa svojim gospodarima za čovječanska prava. Često je dolazilo do tužbi i sporova Kaštelana i njihovih gospodara. Gospodari su ih, čuvajući svoja prava, često tlačili, a narod se nije dao. Tako se god. 1635 stanovnici trogirskih Kaštela jadikuju mletačkome duždu: »Mi bijedni seljani trogirskih Kaštela teško smo opterećeni vlašću i nasiljem gosp. Ivana Čipiká i ostalih plemića grada Trogira, koji pod izlikom, da su nam gospodari, gordo vrše svoju vlast nad nama, te hoće da imaju pravo izbora seoskog glavarara spomenutih sela prema njihovoj samovolji, a bez ikakve plaće, i pri tom se izboru daju zanijeti s odveć strastvenom samovoljom«. Svoje nezadovoljstvo s gospodarima Kaštelani su iskalili konačno g. 1797 pri padu mletačke republike, kada su oružani došli u Trogir i u nastaloj anarhiji izazvali nered e i plemićima »Jakobincima« sudili.